

Tonitza Art Group, asociație de plasticieni reuniți sub sloganul ”Arta ca stil de viață”, și-a organizat ”Salonul de Iarnă” la Galeria de Artă a Universității ”Ștefan cel Mare” din Suceava. Expoziția coordonată de artistul vizual dr. Ana Maria Ovadiuc AMO a însumat lucrări de pictură și grafică, uleiuri, acrilice, acuarelă și tehnici mixte, pânze și hârtii, studenți, masteranzi, consacrați pictori și graficieni, 23 de nume.

Fuioare de lumină este deschisa compoziție a Mariei Ionela Pălimaru, o natură cu un sfeșnic, puternic vertical, pus pe orizontalele cununilor unei biserițe de lemn, o lumânare în sacru dialog cu o fereastră. Peisajul *Urban*, altfel amorf, este înviorat de Mihai Varzari cu sori irizante strălucitori, cu perspective lungi, aproape atmosferice, asupra structurilor citadine de sticlă, oțel și beton. Exerciții de măiestrie și de admirație face Maria Claudia Prelipcean revizitându-l pe *Van Gogh-ul meu*, tușe prelungi întrebătoare, tehnici mixte, prospețimi noi care schimbă sensurile vechi, și care se adaugă la clasicele înțelegeri ale neînțeleșului olandez.

Pe limpede cer venețian proiectează Carmen Cărăușu parte de bazilică, cu franjuri și horbote de piatră, *Dincolo de timp*, cu țurțuri picurând din coamele cailor aduși din luminosul Levant. *Jerfa* Paulei Vasile este un lăcrimar de roșu oxidat pe verzuiuri transparente, roșul oxidat se coagulează în râuri, curge peste lunare vegetații și ispitește limitele expresivității. Trei ipostaze ale aceleiași umbre roșii se autoexilează pe *Ultima boabă de cafea*, pânze deloc maculate de carne, trei giulgiuri ținute drept un suflul secret al Ștefaniei Ciobanu.

Remus Popa evocă cel mai romantic loc al ”dulcelui târg”, aerul străzii *Lăpușneanu* este reconstruit din zemuri colorate, strunite cu mare meșteșug, pete de cer supra- sau juxtapuse suspendate pe liniile exacte ale lampadelor. *Compoziția florală* a Mihaelei Neti Pavel amintește în acrilic foșnetul de hârtie al stampelor cu care se împachetau ceștile de ceai în vremea impresioniștilor, impresioniști cu care pictorița împarte același drag irepresibil pentru motiv. Două naturi statice a adus, la Salonul de iarnă, Robert Voitchevici, admirabile pentru acribia detaliului, dar mai ales pentru știința construcției cu ruginiuri și griuri colorate, de lemn și metal.

Viul naturii, așa cum e, copleșitor, este închipuit în *Pădure la Râșca* de Ioana Cezara Poiată, toată muzicala vibrație a vântului, care se deșiră între brazi, este surprinsă cu tușe simbiotice cu drumul, cu drumul prin pădure. *Ulcica bunicii*, uleiul pe pânză al Genovevei Bogdan, este o natură calm construită, cu fructe și flori cu armonii cuminți, bine temperate, iar accentul necesar este doar accidental buzei vasului de argilă. Eduard Pavel a avut trei propuneri complet diferite ca tehnică picturală și viziune tematică, *Autoportretul* său cinic este un fel de tăios zgraffito de extremă intensitate, de tegument diafan monocrom desfăcut de coada ascuțită a pensulei.

Evanescențe *Flori* are pe simeze Mixandra Vraci, flori de acuarelă mai mari decât hârtia și mai ușoare decât ea, și adiind împreună cu vântul finețuri de culoare și parfum. Din registrul simțămintelor gingașe, Gabriela Popoveniuc înfățișează flori de geam, neprihănite *Mușcate* cu deschis evantai de nuanțe și tente de roz și roșu, mușcate calde modulate pe feluri sobre de verde. Vedutele lui Leonard Adrian Melisch narează amintirea unei Bucovine de aur, cu tușe pulsând care se agregă temeinic, cu trandafiri care sunt la fel de tari precum zidul pictat al Voronețului, o Suceava interbelică, din poze sepie, care își recapătă tonurile și notele luminoase.

Sorin Mihai Bărgăoan își cizelează titlurile până devin la fel de rafinate precum lucrările propriu-zise și își află ideile în locul acela din mijlocul lumii unde se ating fizica și metafizica, visul și veghea, figurativul și abstractul, așa rotund este și *Micul tratat de filosofie în versuri*. Excursul *La marginea pădurii*, echilibratul ulei pe pânză al Cristinei Iacob, este un pretext pentru un gând, un gând despre congruența dintre artist și operă, despre cum rațiunile și sentimentele pictorului prind chip și devin dar pentru ceilalți. Un *Univers de gheață* a prezentat, la Salonul de iarnă, Lila Lungulescu, un larg pentru strălucirile reci de chihlimbar și smarald, un spațiu pentru sorii bolnavi aflați foarte jos la orizont, arzând retinele cu pulberi lucitoare.

Răsăritul lui Ioan Coțofan fascinează, mai întâi, prin controlul perspectival al spațiului plastic, apoi prin exercițiul desenului riguros, prin știința sintoniei verdelui și, un pic, prin poezia de pastel a

soarelui. *Îngerul la fereastră* a lui Liviu Șoptelea pășește nu numai pe firul subțire dintre sacru și profan, dar și pe firul regal dintre pictură și grafică, iar caligrafia aripilor lui largi ține acul balanței în justă armonie. Obiecte din recuzita naturilor moarte, tulburătoarele *Ipostaze ale sufletului* lui Sorin Baciuc capătă, prin intensă meșteșugită șlefuire, stranii anamorfoțice reflexe, reflex al mutației materiei în idee, cu inerenta revelare de energie și de adevăr.

Ironia mușcătoare a lui Constantin Ungureanu BOX este vădită în cele trei *Zodiace*, ecartul caricaturizant dintre pios și laic este speculat de artist, uneori în mod autoreferențial, ca în *Eu*, alteori cu citarea unor clasici (Courbet?), ca în *Facere*. Uleiuri și acuarele, peisaje din *Balcic* și *Vatra Dornei* a avut pe simeze Ana Maria Ovadiuc AMO, cu lumini meridionale care calcinează marginile motivului și egalizează calitățile termice ale culorilor la Balcic și, de partea cealaltă, soarele de miez-noapte, soare îngăduitor care accentuează nuanțele, tentele și tonurile colțului de lume bucovinean.

Un Salon, și așa a fost și acest Salonul de iarnă, e mereu o emoție a vecinătăților dintre artiști, a punților și a prăpăstiilor care îi unesc și îi separă. Un Salon e un discurs caleidoscopic construit cu migală de un curator, și a fost îngrijit acest eveniment cu mult tact și prietenie de Ana Maria Ovadiuc AMO, care a găsit necesarele fire roșii prin labirintul pe care noi, profanii, îl numim cu ușurință *expoziție*. Și un Salon este o certitudine că, dincolo de certuri, gâlcevi și harțe, ascunși în atelier, un an de zile, o mână de oameni care au "arta ca stil de viață" vor încerca iar să facă lumea asta mai frumoasă

Iulian Bucur, critic de artă